

0917 – 17. september

Hva som helst dere ber om i mitt navn, det skal jeg gjøre, for at Faderen skal bli herliggjort i Sønnen. Joh 14: 13.

Her skal vi legge nøye merke til hva det vil si å be i Jesu navn. Å be i Jesu navn betyr egentlig å be med grunnlag i Jesu stedfortredergjerning. I bønn ved tro påberope oss stedfortrederens rettigheter.

Det er dette som ligger i selve uttrykket; å be i en annens navn, og som er vel kjent fra det daglige liv. Det er dette som skjer når en rik og vel ansett mann gir sin kausjon og anbefaling til en bank. For at en person som selv ikke har sikkerhet nok, kan få det lånet han trenger der på den andres navn.

Med en kausjon fra en slik vel ansett person, går den som trenger hjelpen med stor frimodighet til banken. Og banken er da også så trygg og klar til å hjelpe låntakeren med det han trenger, at låntakerens egen mangel på formue og sikkerhet ikke betyr noe. Vi behøver ikke mer enn denne kausjonisten, sier banken.

Slik går det når vi får komme i en annens navn. Dette hjelper oss å fatte hva det betyr å be i Jesu navn, og som i vår kirkes bønner vanligvis avsluttes med ordene: «ved din Sønn, Jesus Kristus, vår Herre».

Og ser vi på sammenhengen omkring den teksten vi har foran oss i Joh 14, finner vi vel også dekning for den oppfatningen at det å be i Jesu navn også innebærer at vi ber overensstemmende med Jesu sinnelag.

Men skal vi på rett måte kunne be med grunnlag i Jesu stedfortredergjerning, og be med Jesu sinnelag, må der ha skjedd det Åndens verk i hjertet som har gjort oss til Guds barn og Jesu sanne disipler.

Så dypt ligger syndefallets smitte i hele vår natur, at vi tror Gud ser på oss og vår verdighet. At han er nådig mot oss bare når vi har vært lydige og levd et pent kristelig liv. Men at vi ikke kan vente at han skal være nådig mot oss og høre våre bønner når vi lider samvittighetens kvaler for synd og fall.

Sanne Guds barn ble i omvendelsen så tilintetgjort og knust av loven at de bare med stor nød kom gjennom den trange port av bare nåde for Kristi fullbrakte stedfortredergjernings skyld. Så ble de fullkomment frelst og salig i denne troen på Kristus alene.

Likevel sitter denne selvvrettferdighets-smitten så dypt i hele vår natur, at selv disse sanne Guds barn tusen ganger, ja, så lenge de lever på denne jord, igjen og igjen faller i samme villfarelse; at Gud skal være nådig og høre bønner deres bare i samme grad som de har vært lydige og fromme. Men derimot ikke vil høre bønner deres når de er blitt overrumplet av synden og kjenner seg uverdige.

Men å komme fram i bønn med den holdningen at Gud skal høre oss i samme grad som vi selv er verdige, det er akkurat motsetningen til å be i Jesu navn, eller med all sin tillit til hans stedfortredergjerning.

Å, hvor mye nød og knusende erfaringer vi må igjennom før vi omsider helt og fullt mener det når vi i bønn til Gud sier: Bare på Jesu verdighet, bare i Jesu navn, bare for hans skyld, vær meg nådig og gi meg av det gode, selv om jeg bare har fortjent alt ondt.

Men når dette er så vanskelig selv for gjenfødte Guds barn, hvor totalt umulig er det ikke da for et uomvendt menneske å kunne be rett en eneste bønn bare grunnet på Jesu verk alene! Like umulig er det jo også i den u-gjenfødte tilstand å kunne be med Jesu sinnelag. Av hjertet ha den samme trang og bønn som Herren Jesus selv, som var det andre som hørte med i det å be i Jesu navn. For bønn skal være uttrykk for hjertets begjær og trang.

Men tenk for et nådens underverk når jeg oppdager at jeg ved troen har fått et slikt hjerte! At også når jeg ikke tenker på Jesu forbilde og eksempel på bønn, men bare går helt vanlig i mitt daglige arbeid, likevel har den samme nøden i hjertet, den samme omsorg, ønsker og sukk som jeg kjenner igjen fra Herrens bønn og andre uttrykk for Jesu sinnelag.

Jeg går og tenker og sukker om at Gud i sin nåde må la sitt rike vokse i mitt og andres hjerter. Så jeg må ha det sinn at jeg ikke har noen større glede enn når jeg hører hva Gud har utrettet i et menneskes hjerte, eller når jeg merker at Guds rike har framgang på et sted, eller Guds navn blir kjent og æret.

For da har jeg fått samme sinnelag som ligger i de to første bønnene av Fader vår: «Helliget vorde ditt navn, komme ditt rike». Dette var også summen av alt det som var Jesu trang og nød her på jord. Det han døde for, og det han brukte alle krefter på, for å frelse sjeler og utbre Guds rike på jorden.

Du som går og sukker for akkurat det samme, som har nød for sjelers frelse: Gled og fryd deg over at du har fått den nåde å ha samme sinnelag som Jesus! Om da verden virker aldri så mørk og ond for deg, så er det nådens under som er virket i hjertet ditt, tusen ganger mer verdt enn alt du kan tenke deg på jord.

Når du, uten å tenke på Jesu forbilde eller på bønnene i Fader vår, kanskje både dag og natt går med dette sukket: Å, om Gud ville drive sin vilje igjennom med meg, selv om hans vilje skulle hindre og døde min egen vilje! Da er det samme sinn i hjertet ditt som i den tredje bønningen: «Skje din vilje!»

Våkn opp med fryd og undring over det underverket som er skjedd med hjertet ditt; at samme sinn er i deg som i Jesus!

For en nåde, for en herlighet, at samme Ånd bor i oss som i Gud! Er ikke dette et bevis på at vi har «fått del i Guds natur»?